

* * *

Tu priede vecā,
Izcirtuma vidū,
Par ko tu domā skaidrās naktīs,
Kad laiks pār zemi
Paceļ bendes roku
Un spožais mēness cirvis sastingst gaisā?

* * *

Paskaties
Kā rudzos
Rudzupuķes zied
Esi mierīgs
Esi gatavs iet

Ieklausies
Kā zvaigznes
Mēnesnīcā dzied
Esi mierīgs
Esi gatavs iet

Kaut kur tumsā
Durvis
Klusi veras ciet
Esi mierīgs
Esi gatavs iet

* * *

Vai esmu vilks,
kam tikai gaudot
Lemts vientulīgās ziemas naktīs,
Kad pasaule
slīgst baltā snaudā,
Kur debess morfijs sniegs to satin,
Lai neiztraucē
mēness skatiens
Šo stingo aizmirstības baudu?

* * *

Caur mijkrēsli
Stīdz sarkans pavediens,
Skan balsis,
Plīvo karogi,
Un atkal liesmās
Ir kāda pils,
Skan zirgu pakavi,
Skan dziesma,
Kāds jātnieks auļo šurp...

Bet nepietur.

* * *

Stāv stikla apse tukšā mēnesnīcā,
Dreb lapas sarkanās,
No suņiem lapsa bēg,
Un izmisīgais lēciens sastingst gaisā.

Rej debesis,
Bet briesmīgāks ir klusums,
Kad tikai zobi siltu miesu plēš.

* * *

Spīdi,
Zvaigznīte debesīs!
Tur jau
Ir tava vieta.
Blakus mēnesim.

Tavas māsa tur redz,
Te vienu, te otru
Krītam.

Staigā, zvaigznīte, debesīs
Līdz rītam!

* * *

Bezmiēgs
Pasjansa valodā
Sarunājas ar kārtīm.

Nekas jau nebūs.
Nav čigānietes.
Nav raganas,
Kas iztulkot prastu.

Tā dīvaini pīķa kungs
Uz kārava dāmu skatās.

Kreica dāma tā dīvaini
Pie ercena kalpa manās.

Bet pāri visam –
Kārava septiņš
Un pīķa dūzis!
Nu – vai nav mūdzis?

Bet tas ir kas cits.
Tas nav tas,
Kas tur notiek.

Tas ir bezmiēgs,
Kas pasjansa valodā
Vien
Sarunājas ar kārtīm.

* * *

Kad izdzisīs pēdējais ugunskurs,
lesim atdoties jūrai...

Vai tev bail no devītā viļņa?

Cilvēki pasakas stāsta,
Bet daļa taisnības ir...

Peldēja ihtiozaurs,
No devītā viļņa iznira...
Kā viņš mācēja saskaitīt,
Šodien nav zināms...

Protams, tas bija sen.

Tik sen, ka to neatceras
Pat plikpauris večuks no ciema...

Nē, tas nebija pērnajā ziemā.

Skaties, viņš nāk –
Devītais vilnis...
Tu taču proti saskaitīt –
Neesi ihtiozaurs...

Padomā – katrs vilnis, kas devītais nāk,
Ir devītais...

Un tā līdz šai pašai naktij,
Kopš jūra sākās...

Lūk, pēdējais ugunskurs dziest...
lesim?

* * *

Es klusēt gribētu par mokām,
Kas sārtus padebešus slēdz,
Es aizlūgt gribētu par rokām,
Kas manu pieri glāstīt mēdz.

Es aiziet gribētu no mājām
Un kādreiz šķīstīts atgriezties,
Uz klintīm savainotām kājām,
Bet saprāts veselais to liedz.

Ļauj saprāts vērot padebešus,
Kas rietā sārtās skumjās zied,
Sniedz tavas rokas manām nēšus,
Jo ir pēc ūdens jāaiziet.

* * *

Jauka dieniņa, Taurenīt!
Lietus,
Nē - lietutiņš - līst!

Kāds laikam debesīs raud,
Skaties -
Tā gaiši un tīri,
Uz mata kā martā un aprīlī
Bērnu saveltie
Sniegavīri!

Jauka dieniņa, Taurenīt -
Zemi un dvēseli šķīstī!
Es arī tā raudāt gribētu -
Gaiši un
Īsti!

Tu tikai ārā nelido -
Skaties lietu caur logu!
Spārniņi samirks ja, Taurenīt,
Tad tu vairs
Nelidosi!

* * *

Cik daudzi aizdegās kā skali
No tavu acu tumšām liesmām!
Es nezinu, cik pavasari
Tev parādā par putnu dziesmām!

Bet dzīve visu nolīdzina
Un aukstos pelnos pārvērst prot,
Kas atmiņas vien stāstīt zina
Un tukšos moku pagrabos
Par aizgājušo saldi klusē.

Bet es arvien vēl vēlos dusēt
Pie tavām krūtīm maigi baltām
Un skatīties, kā ziema atnāk
Pār saltiem ledus tuksnešiem.

Mēs kopā aiziesim pa tiem.

* * *

Smaids.
Nē – malduguns.

Ceļas un nogrimst ciņi.
Purvs.

Meklēju
Sausāku vietu.

Uzliesmo sērkociņš.
Degu.

Es esmu ugunskurs.

Sildies!

* * *

Uz elpas jāvar sapni noturēt.
Kas ir tas?
Vienīgais.
Ko nevar paturēt?
Kas izgaist mākoņos ar vēja nopūtu?
Kas esi tu?

* * *

Sirds nodrebēja ieraugot,
Kā izvijas tavs augums dejā
Un mati tinas apkārt sejai,
To manām acīm aizsedzot,
Kā sacīdami – tikai vējam
Spēj viņa piederēt un prot.

* * *

Tu esi tas ābols,
Kas noplūkts pirms saules,
Kad rasa vēl tik tikko dzimst.

Vēl zelta ir lāse,
Kas paliek uz lūpām,
Un asinis – tas ir tas zelts.

Nāk lācis no dravas
Un skalo pa miglu,
Un nesaprot, kas tur tā mirdz.

Viņš taustās pa zāli
Ar medainām ķepām,
Un saldkaislā mēle tam trīc.

Tad vārds tika izrunāts,
Vārds visu pirmais,
Un bija tas – sāpju rēciens.

Jo bija tā atziņa
Plūkta pirms laika,
Un asinis vēl bija zelts.

* * *

Ko tava ēna manējai grib teikt,
Kad acis sakrustojas rapieriem,
Lai mezglā centru ātri uztaustītu
Un dūriens dzeltu nemanāmā kustībā?

* * *

Es pārāk dziļi ieskatījos tavās acīs,
Kā dzērājs kādreiz glāzē ieskatās,
Nu uguns spīdzinošā nesteidz apdzist,
Tā apņem tevi manās atmiņās.

Tu manās domās – ragana uz sārta,
Bet patiesībā – es, kas iznīcībai lemts,
Pār visu putekļi gulst kārtu kārtām,
Bet tavu seju nenāk aizmirstība ņemt.

Es varbūt meloju un varbūt visus mānu,
Var būt, ka tevis vispār bijis nav nekad,
Bet paliek ticība, kad pazaudējam prātu,
Un tumsā mierinājums piekļauvē mums tad.

* * *

Šos vārdus aizliegts izrunāt,
Bet uzrakstīt tos tomēr gribu –
Lai paliek kaut uz papīra
No manis Tev – es Tevi mīlu.

Pirms aizver acis vakarā,
Pirms ieraugi aiz loga rītu,
Ja tas Tev noder, atceries –
Es esmu. Un es Tevi mīlu.

Nekas jau pārāk nemainās.
Var visu izteikt citiem vārdiem.
Un es tev nosūtīšu tos
Kā putnus maigiem, siltiem spārniem.

Bet kamēr citu vārdu nav,
Tev jābūt mierā ar šiem pašiem,
Kaut banāls, izrunāts viss jau –
Tik lēts, ka iegūstams par grašiem,

Un tomēr – ja jau esi te
Un lasīt proti – to es zinu –
Tad lasi, sliktā meitene –
Tas esmu es. Un Tevi – mīlu.

* * *

Vai tu šonakt palīdzēsi
Saskaitīt man visas zvaigznes?

Tāds es esmu –
Skaitu zvaigznes –
Lai ir kārtība tur augšā!

Netici?
Tad nāc un skaties!

Viena zvaigzne,
Divas zvaigznes,
Trešo – laiks sev līdzī aiznes...

Kamēr zvaigznes saskaitīšu,
Lielceļus par tīkliem pīšu,
Maldīšos,
Bet nenomiršu,
Kamēr zvaigznes saskaitīšu.

Nesmejies –
Uz tavas plaukstas,
Zvaigznes krīt
Un atdziest aukstas!

Paliec sveika, Naktsvijole!
Piena Ceļš nav diegs, ko ievērt
Viegli adatā, kad lāpa
Zeķei valgu noirušu –
Piena Ceļš nav diegs,
Tas sāpēs.

* * *

lededz man
Malduguni.
Es ticēšu tai
Un iešu.
lededz man
Malduguni.

Es iešu
Un neapmaldīšos.
Iededz man
Malduguni.
Es pratīšu
Sasildīties.
Iededz man
Malduguni.
Bet zini -
Tai jābūt
Īstai.

* * *

Sen pāri pusnaktij. Pa vēnām
Uz neatgriešanos plūst laiks.
Sit galvā pulss. Un elpa lēnām
Caur tumsu bezgalībā gaist.

Jā - esmu te. Bet apkārt miris
Pār visu valda stingums kluss.
Un tievs kā mats vēl notur dzīvi
Kāds neizsacīts solījums.

Tik viegli ļauties māņu gūstam.
Un banāli. Un kā tas plēš -
Salds nazis, noskriedams gar lūpām
Kā iedomu un sapņu vējš.

Vai esi tu? Vai tikai murgi
Man miegā parādās un irst?
Lej mēness šampanieti korpē,
Tad aizsviež, tukšu izdzēris.

Jā - esmu es. Pa tumsu taustās
Vairs pat ne cerība. Ne stars.
Bet atmiņas par tavām plaukstām,
Kas iztēlē vēl mani skar.

* * *

Rudens krāsas
Dzērvju kāsis
Nu ir
Viss

Aizlido
Un paliek
Tikai
Debesis

* * *

Paskaties - vai manas rokas
Ir vēl diezgan maigas?
Paskaties - vai mani pirksti
Prot pa tavu ādu staigāt?

Paskaties - vai manās acīs
Sevi vēl tu skaistu redzi?
Paskaties - vai nekūp sveces,
Ko tur kādreiz dedzi?

Paskaties - vai novakare
Neliekas tev pārāk sārtā?
Paskaties - vai nenāk māte
Pāri padebešiem bārties?

* * *

Es tevi ienīstu un mīlu.

Par to,
Kā tu man garām ej,
Par to,
Kā atvairi ar smīnu
Tu pieskaršanos pasaulei,
Kas aizšifrēta citu acīm,
Tai skaitā -
Arī manējām.

Un kvēliem vārdiem velti slacīt
To sliksni,
Kur mēs paliekam,
Ne soli netikdami tālāk
Šai pārtrauktajā madrigālā.

* * *

Aizlūdz par mani šai naktī,
Kad lapas no kokiem raisās,
Aizlūdz par mani šai naktī
Ar ziemas tuvumu gaisā.

* * *

Šonakt saule ir asiņu krāsā.
Spalgi naži caur apziņu skrien.
Tu man mīlotā, meita vai māsa?
Varbūt mūžīgā māte arvien.

Ļauj, lai nolieku galvu tev klēpī –
Glāsti, skūpstī vai projām to svied!
Visas asaras mūžības klētī
Tik un tā kādreiz savāks reiz Dievs.

Tavu roku izplestā krustā
Naktij paticis mani reiz sist –
Ceļš uz tevi, kas ticis ir uzsākts –
Ceļš, uz kura man nolemts reiz krist.

Kad tu noliecies tumsā pār mani –
Vai tu zini, ka mati tev mirdz?
Un vai dzirdi, kā apkārt skan zvani?
Svētī to, kurš pie tevis nāk mirt!

Atkal saule ir asiņu krāsā.
Atkal nakts. Un tie naži – kā skrien!
Mana mīlotā, meita un māsa.
Viss vienalga. Bet mīli. Arvien.

* * *

Vai ilgojos pēc tevis? Ļoti!
Vai mīlu? Ļoti. Droši vien.
Mums abiem mirkļi bija doti.
Uz mūžību vien sliekas lien.

Vai tāpēc lai es skaužu sliekai,
Ka mirklis mūsu rokas sien
Un miesas atplaukst dzīves priekā
Daudz straujāk nekā sliekas lien?

Būs labi. Ilgojos es. Ļoti.
Un mīlu. Ļoti. Droši vien.
Trīs mirkļi, kas mums dzīvē doti,
Lai lēni rit. Kā sliekas lien.

* * *

Un atkal sāp
Un ko tu padarīsi
Pār vēsām upēm
Atkal migla kāpj
Un nomirušie
Tukšām acīm
Skatās

* * *

Tu aizgāji. Man atstādama ēnas.
Un nu tās griežas līksmās rotaļās
Starp sasalušām šausmu krizantēmām
Un kliegzieniņiem – vairs viņa neatnāks!

Man piedod! Atkal tevi plosu.
Bet nebēdz! Nē, ja gribi – bēdz!
Ir murgu nakts, un neklaus man rokas,
Kad pavēlu tām tevi apturēt.

Pret kuru stenderi, pret kuru sienu
Man savu stulbo galvu sašķaidīt –
Es nespēju vairs izturēt pat dienu
Bez šausmām, ka tu neatnāksi rīt.

Man piedod! Asinis stingst vēnās.
Bet apkārt plosās klusums mežonīgs.
Es sadegšu. Vai izkusīšu lēnām.
Un atkal būšu rāms un saprātīgs.

Tu, mīļā mana! Būs jau labi. Ir jau.
Tas tikai mirklis. Nejaušs apmulsums.
Kad dvēsele no sevis sāpēs izraud
To tumsu, kas ir krājusies ap mums.

* * *

Dzīve ir skaista, Taurenīt.
Es vēl ilgi turēšu
Tevi uz savas plaukstas.

Dzīve ir īsa, Taurenīt –
Nozied visskaistākās puķes,
Tikai spārniņi tumšie
Varbūt vēl paliks
Starp mana herbārija lapām.